

Ítróttur

SÚKKLING

Ferðafrásøgn:

TAÐ VAR EIN KENSLULIG LØTA

Kjartan Egholm

Fyri einum lítlum mánaða síðani skrivaðu vit í Sosialinum søguna um teir báðar súkklararnar, Kjartan Egholm og Tonny Brimsvík, sum meldaðu seg til gróthørðu norsku súkklukappingina, Styrkeprøven, har 543 kilometrar úr Tróndheimi og Oslo skuldu leggjast afturum í einum høggi.

Um orsökina til at melda seg til kappingina segði Kjartan, at hann, eftir at hava súkklað Føroyar tunn- ar, leitaði eftir einari heilt øðrvísi avbjóðing og vildi royna okkurt garvilt.

Teir báðir eru nú afturkomnir úr Noregi og kunnu líta aftur á upplivingina í Noregi. Kjartan hevur latið eina ferðafrásøgn úr hondum, og hon er at lesa niðanfyri:

Alt pakkað

Leygarmorgunin tann 16. juni 2018 kl.7.15 var bíðitíðin umsíðir komin at enda. Bíðitíðin, sum hevði sín uppruna í einum Facebook-uppslagi átta mánaðir frammanundan. Har stóðu vit so í startboksini, óvitandi um hvat teir næstu mongu tímarnir fóru at bjóða okkum.

Lýsingin, ið varð sett á Facebook í septembur 2017, var blivin til veruleika, og ferðin inn í flúgvaran ávegis til Danmarkar og síðani til Tróndheim hósdagin tann 14. juni var ítøkilig. Súkkur vóru pakkaðar og klæðir til alt hugsandi veður. GPS, gel, bar – ja, alt var klárt og pakkað niður. Menninir vóru eisini klárir - og ikki minst spentir. Tað var nú, at ferðin út í eitt ókent ævintýr byrjaði, og venjingin skuldi vísa sítt virði.

Tíðin í Tróndheimi varð brúkt til at tryggja, at súkklan var komin fram í heilum líki. Ikki tykkum at siga, so eru súkklurammur í dag ikki so lættar at umvæla, um tað nú skuldi hent, at ein riva ella líkandi kom á rammuna, tí flest allar rammur í dag eru gjørdar úr kol-fiprum.

Báðar súkklur komu fram í øllum góðum og í heilum líki.

Fríggjakvøldið bleiv viðførið borið til fyrireikararnar áðrenn tað varð hugt eftir seinastu veðurtíðindunum. Hetta spældi inn í mun til hvat skuldi takast við og hvat skuldi pakkast niður og ikki takast við á túrinum. Skuldi regnjakkin pakkast niður ella ikki?

Skuldi man satsa uppá stuttar buksur, ella skuldi man tryggja seg við longum buksum? Nógvar avgerðir skuldu takast, tí tað, sum bleiv latið inn, var ikki til at fáa fatur á aftur fyrr enn í Oslo.

Tíðin nærkaðist. Tey fyrstu luttakandi fóru avstað fríggjakvøldið tann 15. juni kl.22. Millum annað ung, ið óivað eru í hernað-artænastu, fóru avstað kl.23. Tey súkklaðu við vanligum súkklum við umleið trimum gearum og klødd í hernaðarbúna. Kanska er tað ein ella onnur siðvenja hjá teimum, at tey luttaka í Styrki-royndini eins tað er vanligt at síggja Sirius-hernaðarmenn renna Keyppannahavnar marathon í fullum hernaðarbúna. Væl at merkja í búnanum, sum verður brúktur í norðureystur Grønlandi! Norsku hernaðarfólkini venda vit aftur til seinni í greinini.

Nú var bert eftir at biða til okkara túrur var at nærkast byrjunarstrikuni, men áðrenn skuldi roynast at fáa nakrir tímar av svøvni og ein góðan morgunmat. Vekjarin ringdi kl.4.30, ljósið trongdi seg gjøgnum gardinurnar. Sól og stilt. Ein vakur summarmorgun - gott tað sama, tí á einum so longum túri ynskir man ikki regn – ella, í øllum førum so lítið sum gjørligt.

Eftir ein góðan og sunnan morgunmat – ein, sum skuldi halda teir fyrstu nógvu kilometrarnar – varð tjekkað út av hotellinum og súkklað var yvir til miðbýin, har byrjast skuldi. Okkara tíð var kl. 07.15, og spenningurin var øgiligur. Nú var komið so langt, og tann síðsta ferðin á ferðini stóð á gáttini til at byrja. Frásøgumaðurin rópti okkum fram til strikuna og byrjaði síðani at siga frá hvørji 30 skuldu byrja í hesum bólkinum. Tá kom tað fram, at tað var fyrstu ferð, at luttøka var úr Føroyum, og tað gleddust teir sum vera man um. Tað, at vit eru teir fyrstu at umboða Føroyar, merkir ikki at vit eru teir fyrstu, ið taka lut. Tað kunnu vera froyingar, sum eru búsettir í Noregi ella Danmark, ið hava tikið lut.

3, 2, 1 - nú

So sló klokkan 07.15, og ferðin út í tað ókenda kundi byrja. Ein ferð, sum vit ikki vistu skuldi fara at ganga. Tað er kanska júst tað, ið ger at man fer á eina slíka ferð. Tað, at royna seg sjálvan uttan fyri tað

mark, sum man áður hevur verið og vitjað.

Menn kliktu seg fastar í pedalirnar. Hálað bleiv í róðrið, og tað umsetti orkuna til framdrift. Allir vildu teir fram, allir vildu í gongd og allir vóru spentir. Eg skrivi allir, tí ongin kvinna byrjaði í bólkinum hjá okkum.

Á ferðini úr Tróndheimi eru møguleikar at steðga á níggu depotum. Har er møguleiki at fylla sær búkin og fylla vesku í dunkarnar. Tað er upp til ein sjálvan, um man steðgar og hvussu leingi. Tíðin steðgar ikki fyrr enn komið er um málstrikuna í Oslo.

Ferðin úr Tróndheimi byrjaði sum vera man eitt sindur óróliga. Menn vóru spentir, orkan var nógv og menn kendu ikki hvønn annan. Tað vóru smáir bólkar í bólkinum, og teir hildu sum vera man saman eins og Tonny og Kjartan hildu saman.

Ferðin út úr Tróndheimi gekk fint. Stillisliga og róluga fekk ein bólkur sítt skap og hvør maður tók sína føring uppá skift. Bólkar, sum vóru byrjaðir fyrr enn vit, blivu heintaðir, og fram til fyrsta depot hendi ikki tað stóra annað enn at yvirskot var at njóta tað sera vakra landslagið. Vakurt er tað er í Noregi, og lítið vistu vit, at rutan, ríkisvegur E6, skuldi fylla okkum við vøkrum myndum av Noregi í fagrasta veðri, eisini hóast møðin til tíðir royndi at stjála uppmerksemið.

Fyrsta depotið lá umleið 62 kilometrar frá Tróndheimi. Hetta var áðrenn ferðin niðan brekkurnar so smátt skuldi byrja. Steðgurin bleiv stuttur - eitt sindur av mati og fylla dunkarnar. Lagið var gott og orkan var nógv. Prátað bleiv eitt sindur um hvussu koyrt var í bólkinum og hvussu vit kunnu gera tað lættari fyri okkum sjálvar við at sita rætt. At sita rætt er at sita soleiðis í bólkinum, at ferðin er jøvn og ikki órógvast av at skula bremsa, tí tann frammanfyri bremsar og fyri síðani at súkkla gloppið innaftur, sum kemur av at bremsað verður. Onkur kallar tað elastikkoyring.

Teinurin millum depot eitt og tvey bleiv eisini súkklaður við eitt sindur av mótbrekku - tó so, mótbrekkurnar á teinunum eru javnar og lættar at súkkla. Súkklað verður niðan gjøgnum vakran dal við nógvum skógarvøksstri og við stórarí á rennandi ímóti okkum á høgri síðu.

Í okkara fyrireikingunum heim-anífrá vóru vit spentir uppá hvussu brekkan millum depot tvey og trý fór at roynast. Okkara fyrireikingar til túrin hevur verið merkt av vit í Føroyum hava fáa strekkir við longum sløttum vegum, so venjingin hevur verið merkt av teimum møguleikum vit hava her heima, tvs. nógvar brekkur, um ikki langar, so hava tær eitt hall, ið gevur mótstöðu og styrkir ein sum súkklara.

Brekkan kendist væl. Vit høvdu nú lagt teir fyrstu 100 kilometrarnar aftur um okkum. Hallið var eini 2%. Tað kendist væl, og ferðin var høg - einar 25 km/t. Vit vistu, at tað vóru um 100 kilometrar ímillum depot tvey og trý. Hesir 100 kilometrarnir vóru fyri tað mesta mótbrekka og á sløttum. So hvørt súkklað bleiv niðan brekku-na byrjaði tað spakuliga at tynnast í skógarvøkstrinum. Áin bleiv spakuliga minni og minni. Merkisvert at súkkla fram við eini á so leingi, í einar 70 kilometrar.

Komnir upp í hæddirnar vóru vit somuleiðis upp um træmarkið. Áin var blivin til eina lítla á og til endans var hon burtur. At hon hvarv var ein eygleiðing av teimum góðu. Hetta merkti somuleiðis, at vit vóru komnir upp í hæddina. Brekkan stóra var lögð aftur um og súkklast skuldi nú á meira sløttum vegi í meira kargari náttúru. Eingi trø, lágur vøkstur og vítt til veggja. Vakurt og stórsligið.

Tá súkklað verður so langar teinar er ikki altíð lætt at stýra nær kroppurin hevur tørv á at skaffa sær av við tað hann nú hevur tørv á. Tá er einki annað enn at klemma reyvarbøllarnar saman og súkkla teir 75 kilometrarnar til næsta depot. Har er onki val. Undanbrekkan oman ímóti triðja depoti kom tí væl við eins teir møguleikar fjórða depotið bjóðaði.

Merkir

Steðgurin í depot trý var kanska fyrsti steðgur, har vit kendu okkum merktar av at hava lagt 200 kilometrar afturum. Beinini, reyvin, nakkin og armarnir lótu frætta frá sær. Strekt bleiv út og matur og drekkað bleiv fyllt á kropp og dunkar.

Semja okkara millum var at fylgjast allan vegin til Oslo. Hetta merkir eisini, at vit biða og hjálpa hvørjum øðrum tá ið á stendur.

Tað hevur stóran týðning at hava slíkar avtalur tá tú ongantíð veitst nær tað er tín túrur at enda í einari kreppu og hevur tørv á at verða stuðlaður til at halda áfram sjálvt um alt í tær vil fáa teg at steðga.

Ríkisvegur E6 er longsti vega-teinurin í Noregi. Longdin er 2628 kilometrar og strekkir seg heilt norðuri úr Kirkenes suður til Svinesund. Den Store Styrkeprøve verður súkklaður, meir og minni, 543 kilometrar á E6.

Aftaná depot trý gekk leiðin suður gjøgnum Gullbrandsdalin. Ein túrur, ið vit ikki vistu heilt hvat vit skuldu vænta okkum av annað enn at vit høvdu súkklað 200 kilometrar og enn vóru 343 kilometrar eftir á mál. Eitt mál tá man súkkla langteinar er at petta teinin upp í minni teinar. Sum Tonny sigur: "At eta ein elefant kann einans lata seg gera við at eta hann í smáum bitum." Tó so, fram ímóti fjórða depoti komu vit at súkkla saman við einum bólki av donskum monnum. Hetta samstarvið gekk væl, og fullu vit væl inn í samstarvið og góvu okkara íkast til at menna ein góðan ból, ið kanska kundi halda allan vegin til Oslo. Tað skuldi tíðin so vísa.

Fram ímóti fjórða depoti vóru vit somuleiðis við at súkkla okkum fram móti hálvum teini, og tað er altíð ein markarsteinur fyri eitt ítróttarfólk. Tað, at náa hálvan teinin, styrkir somuleiðis um fatanina av at nú fara kilometrarnir at ganga undan og málið at nærkast.

Gullbrandsdalin er ein sonn sansilig uppliving at súkkla í gjøgnum. Ferðin á súkkiluni er tilpass til at kunna sansa tað vakra landslagið, tað vøkrum tillagingina av vegum og húsum og bóndagørðum upp eftir líðunum, merkja moyggjabitarnar og flugurnar raka anlitið - og um munnurin er opin: at spýta tær út, sum eru endaðar í munninum - alt meðan áin gerst størri og størri longri oman gjøgnum dalin vit ferðast.

Samstarvið við danskararnar bleiv styrkt við at vit tosaðu saman og báðir partar sóu styrkina í at vera ein bólkur. Vit vóru umleið átta persónar. Vit lögdu út frá depoti fyra og fylgdust allar teir írestandi kilometrarnar til Oslo.

Millum depotini fyra og sjei, eitt strekki uppá umleið 171 kilometrar, varð súkklað víðari suður gjøgnum Gullbrandsdalin. Meira av tí sama,

